
347

Besluit van 25 juni 1993, houdende bepalingen betreffende verplaatsingskostenvergoedingen ten behoeve van burgerlijke ambtenaren bij het Ministerie van Defensie (Verplaatsingskostenbesluit burgerlijke ambtenaren defensie)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Defensie van 1 februari 1993, nr. PAV 2210/93002671;

Gelet op artikel 125, eerste lid en artikel 134, eerste lid, van de Ambtenarenwet 1929;

De Raad van State gehoord (advies van 29 maart 1993, nr. W07.93.0065);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Defensie van 16 juni 1993, nr. PAV2210/93008944;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

1. Naar de regels bij of krachtens dit besluit kan
  - a. een tegemoetkoming worden verleend ter zake van uitgaven, gedaan in verband met een verhuizing dan wel in verband met het reizen naar en van de plaats van tewerkstelling;
  - b. een voorziening worden getroffen voor het reizen naar en van de plaats van tewerkstelling;
  - c. een bedrag in rekening worden gebracht voor in verband met het reizen naar en van de plaats van tewerkstelling getroffen voorzieningen.
2. Indien uit anderen hoofde reeds in enigerlei vorm aanspraak bestaat op een tegemoetkoming voor de in het eerste lid bedoelde uitgaven, wordt de tegemoetkoming krachtens dit besluit slechts verleend tot het bedrag, waarmee deze tegemoetkoming de eerstbedoelde aanspraak overschrijdt.

1. In dit besluit wordt verstaan onder:
  - a. Onze Minister: Onze Minister van Defensie;
  - b. bevoegde gezag: Onze Minister dan wel de door of vanwege Onze Minister aangewezen autoriteiten;
  - c. ambtenaar: degene die bij het Ministerie van Defensie in burgerlijke openbare dienst is aangesteld;
  - d. woonplaats: de gemeente of het bij name genoemde deel daarvan, waar de ambtenaar metterwoon is gevestigd;
  - e. plaats van tewerkstelling: de gebruikelijke ingang van het gebouw, gebouwencomplex, terrein of vaartuig waar de ambtenaar gewoonlijk zijn werkzaamheden verricht, dan wel, indien de uitoefening van het ambt zich uitstrekt over een ambtsgebied, de door het bevoegde gezag aangewezen plaats;
  - f. standplaats: de gemeente of het bij name genoemde deel van die gemeente, waar de plaats van tewerkstelling van de ambtenaar is gelegen, dan wel, indien de plaats van tewerkstelling een vaartuig is, de door het bevoegde gezag aangewezen plaats;
  - g. gezinsleden: de echtgenoot of levenspartner van de ambtenaar en de kinderen, stief- en pleegkinderen van hemzelf of van zijn echtgenoot of levenspartner, voor zover zij met hem samenwonen;
  - h. eigen huishouding voeren: het zelfstandig bewonen van woonruimte, voorzien van eigen meubilair en stoffering, een en ander ter beoordeling van het bevoegde gezag;
  - i. berekeningsbasis: het twaalfvoud van de bezoldiging – in de zin van het Bezoldigingsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie, dan wel hetgeen daarmee overeenkomt ingeval dat bezoldigingsbesluit niet op hem van toepassing is – die de ambtenaar geniet op het berekenings-tijdstip, vermeerderd met de aanspraak op de vakantie-uitkering en in voorkomende gevallen verhoogd met:
    - 1°. genoten wachtgeld of uitkering krachtens dan wel overeenkomstig het Wachtgeldbesluit burgerlijke ambtenaren defensie of het Uitkeringsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie;
    - 2°. een genoten uitkering krachtens dan wel overeenkomstig de Regeling uitkering functioneel leeftijdsontslag defensie of de Wet uitkering wegens vrijwillig vervroegd uittreden;
    - 3°. een genoten herplaatsingstoelage krachtens hoofdstuk K van de Algemene burgerlijke pensioenwet.
  - j. berekeningstijdstip:
    - 1°. de datum waarop de ambtenaar verhuist;
    - 2°. indien de ambtenaar verhuist voor de datum dat de functie feitelijk wordt vervuld, de datum van ingang van de functievervulling;
    - 3°. bij het overlijden of ontslag van de ambtenaar, de datum waarop laatstelijk bezoldiging werd genoten;
  - k. verplaatsen en verplaatsing: veranderen onderscheidenlijk verandering van de standplaats van de ambtenaar in opdracht van het bevoegde gezag;
  - l. voor het eerst in dienst treden: in dienst treden bij het Ministerie van Defensie of een van zijn diensten, bedrijven of instellingen, anders dan in geval van overgang binnen een maand:
    - 1°. van de ene naar de andere tak van rijksdienst;
    - 2°. van een andere overheidsdienst of een door het Rijk bekostigde onderwijsinstelling naar de rijksdienst;
  - m. dienstwoning: de door het bevoegde gezag aan de ambtenaar in verband met de uitoefening van zijn functie aangewezen woning;
  - n. levenspartner: degene met wie de niet-gehuwde ambtenaar samenwoont en – met het oogmerk duurzaam samen te leven – een gemeenschappelijke huishouding voert op basis van een notarieel verleden

samenlevingscontract bevattende de wederzijdse rechten en verplichtingen ter zake van die samenwoning en gemeenschappelijke huishouding; tegelijkertijd kan slechts één persoon als levenspartner worden aangemerkt; Onze Minister kan verlangen dat een schriftelijke verklaring van een notaris wordt overgelegd waaruit blijkt dat een samenlevingscontract als vorenbedoeld is gesloten.

2. Voor de toepassing van dit besluit wordt met ambtenaar gelijkgesteld degene die door het bevoegde gezag als zodanig wordt aangemerkt in verband met werkzaamheden die hij in het belang van het Ministerie van Defensie of een van zijn diensten, bedrijven of instellingen verricht of heeft verricht.

3. Voor de toepassing van het eerste lid, onderdeel i, wordt, indien de ambtenaar in het genot is van een toelage als bedoeld in de artikelen 15, 17 en 18 van het Bezoldigingsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie, dit bezoldigingsdeel vastgesteld op het bedrag dat de ambtenaar gedurende de drie kalendermaanden voorafgaande aan het berekenings-tijdstip gemiddeld per maand aan deze toelagen heeft genoten.

HOOFDSTUK 2. AANSPRAKEN OP TEGEMOETKOMING IN VERHUISKOSTEN

Artikel 3

1. De ambtenaar die in verband met een verplaatsing of indienst-treding in opdracht van het bevoegde gezag is verhuisd en een woning in de standplaats heeft betrokken, wordt een tegemoetkoming in de verhuiskosten verleend.

2. De ambtenaar die in verband met een verplaatsing of indienst-treding in opdracht van het bevoegde gezag is verhuisd en een woning buiten de standplaats heeft betrokken, wordt een tegemoetkoming in de verhuiskosten verleend, indien het bevoegde gezag vooraf heeft vastge-steld dat met de verhuizing aan de opdracht om naar de nabijheid van de standplaats te verhuizen wordt voldaan.

3. De ambtenaar die, zonder dat daartoe opdracht is verleend door het bevoegde gezag, in verband met een verplaatsing is verhuisd, wordt een tegemoetkoming in de verhuiskosten verleend, indien hij zich binnen een afstand van 25 kilometer van de standplaats heeft gevestigd en de afstand tussen de oude woning en de plaats van tewerkstelling ten minste 50 kilometer bedroeg.

4. Onverminderd het derde lid wordt aan de ambtenaar die, zonder dat daartoe opdracht is verleend door het bevoegde gezag, is verhuisd een tegemoetkoming in verhuiskosten verleend indien hij zich met de verhuizing binnen een afstand van 10 kilometer van zijn plaats van tewerkstelling heeft gevestigd.

5. De ambtenaar die in verband met een indiensttreding is verhuisd en aan wie binnen twee jaar na de verhuizing ontslag op verzoek wordt verleend of die ten gevolge van aan hem te wijten feiten of omstandig-heden binnen twee jaren na de verhuizing wordt ontslagen, dient de hem op grond van het eerste of tweede lid toegekende tegemoetkoming in verhuiskosten terug te betalen. Overgang binnen een maand naar een andere functie binnen de rijksdienst wordt niet als een ontslag op verzoek beschouwd, tenzij de ambtenaar als gevolg van die overgang opnieuw moet verhuizen met aanspraak op tegemoetkoming in verhuis-kosten.

6. De ambtenaar aan wie in verband met een verhuizing op grond van het vierde lid een tegemoetkoming in verhuiskosten is toegekend, dient deze tegemoetkoming terug te betalen indien hem binnen drie jaren na de verhuizing ontslag op verzoek wordt verleend of indien hij tengevolge

van aan hem te wijten feiten of omstandigheden binnen drie jaren na de verhuizing wordt ontslagen dan wel indien hij, anders dan in opdracht van het bevoegde gezag, binnen drie jaren na de verhuizing wederom verhuist en zich daardoor op een afstand van 10 kilometer of meer van de plaats van tewerkstelling vestigt. Overgang binnen een maand naar een andere functie binnen de rijksdienst wordt niet als een ontslag op verzoek beschouwd, tenzij de ambtenaar als gevolg van die overgang moet verhuizen met aanspraak op een tegemoetkoming in verhuiskosten.

7. De tegemoetkoming in verhuiskosten wordt aan de ambtenaar die in verband met een indiensttreding dient te verhuizen slechts verleend, indien hij schriftelijk heeft verklaard dat een verplichting tot terugbetalen als bedoeld in het vijfde lid hem bekend is.

8. De tegemoetkoming in verhuiskosten wordt aan de ambtenaar, bedoeld in het vierde lid, slechts verleend, indien hij schriftelijk heeft verklaard dat een verplichting tot terugbetalen als bedoeld in het zesde lid hem bekend is.

9. Het vijfde en zevende lid zijn van overeenkomstige toepassing op de ambtenaar, bedoeld in het derde lid.

Artikel 4

1. De ambtenaar die in opdracht van het bevoegde gezag, anders dan in verband met een verplaatsing of indiensttreding, een dienstwoning betreft of verlaat, wordt een tegemoetkoming in verhuiskosten verleend.

2. Indien het verlaten van een dienstwoning samenhangt met een ontslag op verzoek anders dan een ontslag op verzoek met recht op uitkering voor vervroegd uittreden, of met een ontslag als gevolg van aan de ambtenaar te wijten feiten of omstandigheden en het ontslag niet ingaat binnen twee jaren nadat de dienstwoning is betrokken, kan een gedeeltelijke tegemoetkoming in verhuiskosten worden verleend.

3. Indien het verlaten van een dienstwoning verband houdt met het overlijden van de ambtenaar, wordt een tegemoetkoming in verhuiskosten verleend aan de nagelaten gezinsleden.

Artikel 5

1. Een tegemoetkoming in verhuiskosten kan slechts worden verleend bij een vrijwillige verandering van de woonplaats binnen Nederland, verband houdende met:

a. een ontslag, ter zake waarvan de ambtenaar recht heeft op dadelijk ingaand pensioen, dan wel op een uitkering ingevolge de Wet uitkering wegens vrijwillig vervroegd uittreden of het Besluit uitkering wegens functioneel leeftijdsontslag burgerlijke ambtenaren defensie;

b. een ontslag dat de ambtenaar anders dan op eigen verzoek is verleend en niet het gevolg is van aan hem te wijten feiten of omstandigheden;

c. het overlijden van de ambtenaar.

2. Een tegemoetkoming als bedoeld in het eerste lid wordt slechts verleend, indien de ambtenaar in een periode van minder dan tien jaar voorafgaande aan het beëindigen van het dienstverband is verhuist ten gevolge van een verplaatsing en het bevoegde gezag een verhuizing van het gezin naar de oude woonomgeving noodzakelijk acht. Het bevoegde gezag wint daarbij een bedrijfsmaatschappelijk advies in.

Artikel 6

1. De ambtenaar aan wie tijdens zijn plaatsing buiten Nederland ontslag op verzoek wordt verleend met recht op een uitkering ingevolge de Wet uitkering wegens vrijwillig vervroegd uittreden dan wel die

anders dan op eigen verzoek en niet wegens aan hem te wijten feiten of omstandigheden wordt ontslagen, wordt een tegemoetkoming in de verhuiskosten voor terugkeer naar Nederland verleend.

2. De ambtenaar aan wie tijdens zijn plaatsing buiten Nederland ontslag op verzoek wordt verleend, anders dan ontslag op verzoek als bedoeld in het eerste lid, of die niet op verzoek wordt ontslagen als gevolg van aan hem te wijten feiten of omstandigheden, wordt volgens nader door Onze Minister te stellen regels een gedeeltelijke tegemoetkoming in verhuiskosten verleend voor terugkeer naar Nederland.

3. Indien de ambtenaar tijdens zijn plaatsing buiten Nederland overlijdt, wordt een tegemoetkoming in verhuiskosten aan de nagelaten gezinsleden verleend voor terugkeer naar Nederland.

Artikel 7

Geen tegemoetkoming in verhuiskosten ingevolge artikel 3, eerste, tweede, of derde lid, of de artikelen 5 dan wel 6 wordt verleend, indien de verhuizing niet heeft plaatsgevonden binnen twee jaren nadat de verplichting tot verhuizen is opgelegd dan wel na de datum van het ontslag, het overlijden of de verplaatsing.

HOOFDSTUK 3. DE HOOGTE VAN DE TEGEMOETKOMING IN VERHUISKOSTEN

Artikel 8

1. De tegemoetkoming in verhuiskosten, bedoeld in artikel 3, eerste, tweede en derde lid, alsmede in de artikelen 4, 5 en 6 kan slechts bestaan uit:

- a. een bedrag voor de kosten van transport van de bagage en van de inboedel van de ambtenaar en zijn gezinsleden naar de nieuwe woning, waaronder begrepen de kosten van het in- en uitpakken van breekbare zaken;
- b. een bedrag voor dubbele woonkosten;
- c. een bedrag voor alle andere direct uit de verhuizing voortvloeiende kosten.

Onze Minister stelt regels ten aanzien van de uitvoering van de onderdelen a en b van de vorige volzin, alsmede ten aanzien van de berekening van de daarin bedoelde bedragen.

2. Indien de ambtenaar op de dag van de verhuizing een eigen huishouding voert, wordt het bedrag, bedoeld in het eerste lid, onderdeel c, voor zover bij of krachtens dit artikel niet anders is bepaald, gesteld op een tegemoetkoming van 3% van de berekeningsbasis voor ieder woon- of slaapvertrek, tot een maximum van 4 van deze vertrekken, die de achtergelaten woning telt, met dien verstande dat het bedrag een nader door Onze Minister vast te stellen bedrag niet mag overschrijden.

3. Indien het betreft een verhuizing van een gezin, waarin de echtgenoten of levenspartners beiden ambtenaar zijn in de zin van dit besluit en afzonderlijk de opdracht hebben om te verhuizen of zijn verplaatst, wordt de tegemoetkoming berekend over de gezamenlijke berekeningsbasis.

4. Indien het betreft een verhuizing als gevolg van een verplaatsing van de ambtenaar naar of in een buiten Nederland gelegen gebied, wordt de berekeningsbasis mede vermeerderd met een eventueel bedrag wegens verblijf buiten Nederland, dat de belanghebbende is of zal worden toegekend.

5. Indien de ambtenaar geen eigen huishouding voert, wordt geen tegemoetkoming als bedoeld in het eerste lid, onderdeel c, verleend. Indien bijzondere omstandigheden daartoe aanleiding geven, kan voor

deze kosten niettemin een tegemoetkoming worden verleend van 3% van de berekeningsbasis.

6. Indien aan de ambtenaar door het bevoegde gezag tevoren is medegedeeld dat de verplaatsing van tijdelijke aard is, bestaat slechts aanspraak op de vergoeding van transportkosten van de bagage. Voorts kan, indien bijzondere omstandigheden daartoe aanleiding geven een tegemoetkoming, bedoeld in het eerste lid, onderdeel c, worden verleend van 3% van de berekeningsbasis.

7. De ambtenaar, bedoeld in artikel 3, die voor het eerst in dienst treedt, kan slechts in aanmerking worden gebracht voor een tegemoetkoming in verhuiskosten gelijk aan de helft van de tegemoetkoming, die op grond van dit artikel zou zijn toegekend.

Artikel 9

De tegemoetkoming in verhuiskosten, bedoeld in artikel 3, vierde lid, wordt vastgesteld volgens nader door Onze Minister vast te stellen regels.

Artikel 10

1. Bij een verplaatsing uit, naar en buiten Nederland kan de tegemoetkoming in verhuiskosten naast de in artikel 8, eerste lid, bedoelde bedragen slechts bestaan uit:

a. een bedrag voor de kosten verbonden aan het vervoer van de ambtenaar en zijn gezinsleden naar de nieuwe woning en zonodig voor de overnachtingskosten;

b. een bedrag voor de kosten van een of meer reizen van de ambtenaar en van de gezinsleden, welke in het land van vertrek zijn gemaakt ter voldoening aan een oproep tot het vervullen van formaliteiten, vereist in verband met de reis.

2. Bij een verplaatsing als bedoeld in het eerste lid worden onder de transportkosten, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel a, mede verstaan:

a. een bedrag voor de verschuldigde belastingen bij invoer voor de bagage en de inboedel;

b. een bedrag voor de kosten van verzekering van de bagage en de inboedel tegen schade ten gevolge van of in verband met de verhuizing;

c. een bedrag voor de kosten van het inpakken van de gehele inboedel alsmede de kosten van demontage en montage van meubilair en afvoer van emballage;

d. voor zover geen emballage in natura wordt verstrekt, een bedrag voor de kosten van aanschaffing van emballage, zulks echter slechts onder beding dat de emballage na de verhuizing desgevorderd ter beschikking van het Ministerie van Defensie wordt gesteld.

3. Onze Minister kan regels stellen ten aanzien van de berekening van de bedragen, bedoeld in de vorige leden.

Artikel 11

Indien bij een verplaatsing uit, naar en buiten Nederland de door Onze Minister vastgestelde regels niet toelaten, dat de ambtenaar zijn gezinsleden op rijkskosten meeneemt, bestaat slechts aanspraak op vergoeding van:

a. transportkosten van de bagage van de ambtenaar zelf;

b. kosten, bedoeld in artikel 10, eerste en tweede lid, voor zover deze betrekking hebben op de ambtenaar zelf. Voorts kan, indien bijzondere omstandigheden daartoe aanleiding geven, een tegemoetkoming als bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel c, worden verleend van 3% van de berekeningsbasis.

Artikel 12

Bij een verplaatsing naar een land buiten Europa alsmede Kreta of IJsland en terug kan – indien de tewerkstelling aldaar naar verwachting tenminste een jaar zal duren – de tegemoetkoming in verhuiskosten mede bestaan uit een tegemoetkoming in de kosten van het transport over zee van een aan de ambtenaar in eigendom behorende personenauto volgens nader door Onze Minister vast te stellen regels.

HOOFDSTUK 4. REISVOORZIENINGEN VANWEGE DE DIENST

Artikel 13

1. Het bevoegde gezag kan ter uitvoering van een vervoerplan, dat voorziet in een vermindering van de mobiliteit, in het bijzonder waar dit het individueel autogebruik betreft, voor het dagelijks reizen tussen de woning en de plaats van tewerkstelling een openbaar vervoerbewijs dan wel een openbaar vervoer vastrechtkaart verstrekken of anderszins vervoer organiseren (vervoer van overheidswege).

2. Het bevoegde gezag kan de ambtenaar aan wie een openbaar vervoerbewijs of een openbaar vervoer vastrechtkaart is verstrekt alsmede de ambtenaar die gebruik maakt van anderszins georganiseerd vervoer daarvoor een bedrag in rekening brengen.

3. Het bedrag, bedoeld in het tweede lid, wordt vastgesteld volgens nader door Onze Minister vast te stellen regels.

HOOFDSTUK 5. DE TEGEMOETKOMING IN REIS- EN PENSION-KOSTEN

Artikel 14

1. Dit artikel is van toepassing voor zover artikel 13 geen toepassing heeft gevonden.

2. De ambtenaar die geen opdracht heeft om te verhuizen, heeft aanspraak op een tegemoetkoming in de kosten voor het dagelijks reizen tussen de woning en de plaats van tewerkstelling, indien de te reizen afstand meer dan 10 kilometer bedraagt.

3. De ambtenaar die opdracht van het bevoegde gezag heeft gekregen naar of naar de nabijheid van de standplaats te verhuizen en daarin, ondanks alle pogingen daartoe niet slaagt, heeft aanspraak op een tegemoetkoming in de kosten voor het dagelijks reizen tussen de woning en de plaats van tewerkstelling, zolang hij bij de verhuizing in aanmerking zou kunnen komen voor een tegemoetkoming in de verhuiskosten en de te reizen afstand meer dan 10 kilometer bedraagt.

4. Een ambtenaar, bedoeld in het derde lid, die naar het oordeel van het bevoegde gezag niet dagelijks heen en weer kan reizen, heeft, tenzij van overheidswege al dan niet tegen betaling in huisvesting wordt voorzien, aanspraak op een tegemoetkoming in de pensionkosten voor verblijf in een pension in of nabij de standplaats, benevens een tegemoetkoming voor ten hoogste één maal per week in de reiskosten voor gezinsbezoek, dan wel voor reiskosten naar de plaats waar hij metterwoon nog gevestigd is. Indien de ambtenaar er niet in slaagt om een pension in de standplaats te betrekken en hij zich naar het oordeel van het bevoegde gezag daartoe voldoende inspanningen heeft getroost, heeft hij tevens aanspraak op een tegemoetkoming in de kosten voor het

dagelijks reizen tussen het pension nabij de standplaats en de plaats van tewerkstelling.

5. Indien een ambtenaar als bedoeld in het derde en vierde lid, naar het oordeel van het bevoegde gezag, niet alles wat redelijkerwijs van hem mag worden verwacht heeft gedaan om zo spoedig mogelijk te verhuizen, komt hij niet langer in aanmerking voor de tegemoetkomingen, bedoeld in het derde en vierde lid.

6. Een ambtenaar die een functie voor betrekkelijk korte duur bekleedt of voor betrekkelijk korte duur elders is geplaatst en als gevolg daarvan niet behoeft te verhuizen kan in afwijking van het tweede lid een tegemoetkoming in de reiskosten, als bedoeld in het derde lid, worden verleend, dan wel een tegemoetkoming overeenkomstig het vierde lid, indien de ambtenaar, naar het oordeel van het bevoegde gezag, niet dagelijks heen en weer kan reizen.

7. De ambtenaar die in verband met een verplaatsing opdracht van het bevoegde gezag heeft gekregen om naar of naar de nabijheid van de toekomstige standplaats te verhuizen en die voor de datum van verplaatsing verhuist, heeft tot een maximumtermijn van drie maanden aanspraak op een tegemoetkoming in de kosten voor het reizen tussen de nieuwe woning en de plaats van tewerkstelling, bedoeld in het derde lid, dan wel op de tegemoetkoming, bedoeld in het vierde lid.

8. De tegemoetkomingen, bedoeld in dit artikel, worden vastgesteld volgens nader door Onze Minister te stellen regels.

9. Onze Minister is bevoegd om ten behoeve van de ambtenaar voor wie de plaats van tewerkstelling buiten Nederland is gelegen, regels vast te stellen, die afwijken van de in het achtste lid bedoelde regels.

Artikel 15

1. Onze Minister kan, ter uitvoering van een vervoerplan als bedoeld in artikel 13, eerste lid, de aanspraak op een tegemoetkoming in de kosten voor het reizen, bedoeld in artikel 14, tweede, derde, vierde, zesde en zevende lid, beperken tot één of meer van de volgende situaties:

- a. er wordt te zamen met één of meer andere ambtenaren dan wel niet-ambtenaren gebruik gemaakt van een motorvoertuig;
- b. er wordt gebruik gemaakt van openbare middelen van vervoer;
- c. er wordt gebruik gemaakt van een fiets.

2. Onze Minister kan bepalen dat de aanspraak op een tegemoetkoming in de kosten voor het reizen door een ambtenaar als bedoeld in artikel 14, tweede, derde, vierde, zesde en zevende lid, niet bestaat voor zover er gebruik kan worden gemaakt van vervoer van overheidswege.

Artikel 16

1. Onze Minister kan, ter uitvoering van een vervoerplan als bedoeld in artikel 13, eerste lid, regels stellen krachtens welke voor de ambtenaar een tegemoetkoming in reiskosten wordt verstrekt die afwijkt van een krachtens artikel 14 vastgestelde tegemoetkoming indien de ambtenaar voor het reizen tussen de woning en de plaats van tewerkstelling:

- a. gebruik maakt van een eigen motorvoertuig te zamen met één of meer anderen;
- b. meerijdt in een motorvoertuig van een ander.

2. De tegemoetkoming in reiskosten wordt in de in het eerste lid, onderdeel b, bedoelde situatie slechts uitbetaald aan een ander dan de betrokken ambtenaar.

3. Geen tegemoetkoming als bedoeld in het eerste lid kan worden vastgesteld voor ambtenaren die op 10 kilometer of minder van de plaats van tewerkstelling woonachtig zijn.

4. De ambtenaar die voor het reizen tussen de woning en de plaats

van tewerkstelling meerrijdt met een ander ten behoeve waarvan een tegemoetkoming als bedoeld in het eerste lid wordt verstrekt, ontvangt geen tegemoetkoming in de reiskosten als bedoeld in artikel 14.

5. De maximale afstand tussen de woning en de plaats van tewerkstelling waarover een tegemoetkoming per afgelegde kilometer als bedoeld in het eerste lid kan worden berekend bedraagt:

a. 25 kilometer voor de ambtenaar die geen opdracht van het bevoegde gezag heeft gekregen om te verhuizen;

b. 60 kilometer voor de ambtenaar die opdracht heeft gekregen om naar of naar de nabijheid van de standplaats te verhuizen.

6. De tegemoetkoming, bedoeld in het eerste lid, bedraagt per afgelegde kilometer ten hoogste het bedrag vastgesteld krachtens artikel 15, tweede lid, onderdeel c, van de Wet op de Loonbelasting 1964.

HOOFDSTUK 6. OVERIGE BEPALINGEN

Artikel 17

1. Aan de ambtenaar die met zijn gezin ten gevolge van een verplaatsing naar een buiten Nederland gelegen gebied is verhuisd of terugkeert van een plaatsing in een in het buitenland gelegen gebied en die, als gevolg van het ontbreken van passende woonruimte, dan wel het nog niet beschikbaar zijn van zijn inboedel, voor bijzondere financiële lasten komt te staan, kan een tegemoetkoming worden verleend.

2. De in het eerste lid bedoelde tegemoetkoming kan ook worden verleend ingeval de ambtenaar buiten Nederland blijft geplaatst, doch zijn gezin naar Nederland terugkeert.

Artikel 18

Het bevoegde gezag kan ter zake van de in of krachtens dit besluit bedoelde tegemoetkomingen een voorschot verlenen.

Artikel 19

1. Onze Minister kan voor zover nodig in afwijking van de bij of krachtens dit besluit gestelde regels beslissen in individuele gevallen, waarin deze regels naar zijn oordeel niet of niet naar redelijkheid voorzien.

2. Onze Minister kan ten aanzien van een door hem aan te wijzen groep van ambtenaren in afwijking van de bij of krachtens dit besluit gestelde regels beslissen, indien bijzondere omstandigheden daartoe aanleiding geven.

Artikel 20

Onze Minister kan zijn bevoegdheid, bedoeld in artikel 19, eerste en tweede lid, overdragen aan onder hem ressorterende autoriteiten en colleges.

Artikel 21

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot en met 1 april 1993.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Defensie

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 10 augustus 1993, nr. 150

Artikel 22

Dit besluit wordt aangehaald als: Verplaatsingskostenbesluit burgerlijke ambtenaren defensie.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 25 juni 1993

Beatrix

De Minister van Defensie,
A. L. ter Beek

Uitgegeven de *dertiende* juli 1993

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

ALGEMEEN

Inleiding

Het arbeidsvoorwaardenoverleg bij Defensie is, overeenkomstig dat wat voor de gehele overheid geldt, reeds een aantal jaren in ontwikkeling en beweegt zich naar het zogenaamde sectoraal overlegmodel, waar het georganiseerd overleg bij Defensie een deel van uit maakt. Het betreft hier een gedeelte van de ontwikkelingen die ook wel als «normalisering» van de arbeidsverhoudingen bij de overheid worden aangeduid. In december 1992 is met de centrales van overheidspersoneel een nieuw overlegstelsel voor de overheid overeengekomen. Dit nieuwe overlegstelsel leidt tot een vrijwel volledige decentralisatie van het arbeidsvoorwaardenoverleg naar een achttal sectoren, waaronder de sector Defensie. De invoering van het sectorenmodel is geleidelijk tot stand gekomen. Verwezen wordt voor de aanloop naar dit overlegmodel naar de schets voor het nieuwe overlegstelsel (brief van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 december 1987, Kamerstukken II, 1987/88, 20 402, nr. 1) en de protocollen voor het Centraal Georganiseerd Overleg Militairen (CGOM) inzake de proefneming met het arbeidsvoorwaardenoverleg 1989 (verlengd voor 1990).

Hoewel in formele zin het CGOM nevengeschikt is aan het centraal georganiseerd overleg in ambtenarenzaken (CGOA), heeft de centrale commissie georganiseerd overleg militairen (CCGOM) in de hiervoor geschetste aanloopfase steeds de rol van «sectorcommissie militairen» vervuld. Zo is in de periode 1989 tot en met 1992 over de algemene salarisontwikkeling en de algemene arbeidsduur nooit in het CGOM, maar steeds in het CGOA overleg gevoerd. De werkverhouding CGOA-CGOM verliep dus steeds langs de lijn van «centraal overleg» versus «sectoroverleg».

Thans is de fase bereikt waarin de geschetste voorlopige werkwijze voor het arbeidsvoorwaardenoverleg bij de gehele overheid een meer definitieve verschijningsvorm krijgt. Dit geschiedt op de eerste plaats door middel van een vrijwel volledige decentralisatie van het arbeidsvoorwaardenoverleg, onder andere naar de sector Defensie.

In de kern komt het er op neer, dat met uitzondering van het overleg over de aanspraken bij ziekte en werkloosheid voorzover deze overeenkomen met de wettelijke aanspraken voor werknemers in de marktsector, en met uitzondering van de pensioenen, de aanspraken bij arbeidsongeschiktheid alsmede het wettelijke VUT-regime, het arbeidsvoorwaardenoverleg volledig sectoraal zal worden gevoerd. De omvang van de decentralisatie wordt gebaseerd op een voor de gehele overheid geldend protocol, dat door de Minister van Binnenlandse Zaken en de centrales van overheidspersoneel in het Centraal Georganiseerd Overleg in Ambtenarenzaken (CGOA) gezamenlijk op 10 februari 1993 tot stand is gebracht.

De afbakening van de sector Defensie is gewijzigd. In het kader van de hiervoor genoemde proefneming betrof het sectoroverleg Defensie uitsluitend het militair personeel (militair beroepspersoneel en dienstplichtigen). Het doel van de decentralisatie is de afzonderlijke overheidswerkgevers een grotere verantwoordelijkheid te geven voor het arbeidsvoorwaardenbeleid. Vanaf de aanvang van de discussie over de hernieuwde indeling van de sectoren heeft ondergetekende zowel in de richting van de twee partijen in het CGOA als in de richting van de Staten-Generaal in

de memories van toelichting van de opeenvolgende begrotingen voor 1990 e.v. en in de defensienota 1991 (Kamerstukken II 1990/1991, 21 800 hoofdstuk X, nr 2 p.22; Kamerstukken II 1991/1992, 22 300 hoofdstuk X, nr 2 p.38; Kamerstukken II 1990/1991 21 991 nrs. 2-3 p.168) te kennen gegeven dat het bij het Ministerie van Defensie te werk gestelde burgerpersoneel deel zou moeten uitmaken van de sector die in de nieuwe situatie onder zijn rechtstreekse verantwoordelijkheid zou komen te vallen. Het hoofdmotief was om te komen tot een verbeterde bedrijfsvoering. Daarnaast was er sinds geruime tijd een groeiend onbegrip te constateren, niet alleen bij delen van de organisatie maar ook bij de verschillende categorieën personeel wat betreft de verschillen in rechtspositie als gevolg van de uitwerking van de voor hen geldende verschillende regels bij overigens gelijke werkomstandigheden. Op dit laatste aspect heeft de Maatschappelijke Raad van de Krijgsmacht expliciet gewezen in zijn rapport nr. 16.

Teneinde een draagvlak te creëren, zijn naast de besprekingen in het CGOA gelijktijdig gesprekken gevoerd zowel met vertegenwoordigers van de militaire belangenverenigingen deelnemend aan het Centraal Georganiseerd Overleg Militairen (CGOM), als met die van de centrales van overheidspersoneel vertegenwoordigd in de Bijzondere Commissie voor het Burgerpersoneel van Defensie (BCBPDEF). De vertegenwoordigers van de centrales van overheidspersoneel in het CGOA hebben op 16 december 1992 bij de meer definitieve inrichting van het overlegstelsel ermee ingestemd behalve het militair personeel ook het burgerpersoneel in de sector Defensie onder te brengen. Door deze integratie van het overleg, zal de noodzakelijke samenhang in het arbeidsvoorwaarden- en personeelsbeleid voor de verschillende categorieën personeel binnen de Defensie-organisatie beter dan tot nu toe kunnen worden verwezenlijkt. Het burgerpersoneel maakte tot nu toe nog deel uit van de sector burgerlijk rijkspersoneel.

Het functioneren van de nieuwe overlegstructuur

De gewijzigde afbakening maakt een nadere afstemming van de bestaande overlegniveaus en overlegforums voor militair personeel en burgerpersoneel noodzakelijk. De CCGOM verdwijnt als overlegcommissie, zij het uiteraard met handhaving van het daarbij behorende overlegniveau. Aan de op hoofdstuk XI (art. 113 e.v.) van het Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR, Stb. 1931, 248) gebaseerde, op de gehele defensie-organisatie gerichte bijzondere commissie burgerpersoneel Defensie (BCBP-Defensie) is, door het onderbrengen van het burgerpersoneel in de sector defensie evenmin nog behoefte; noch als overlegniveau noch als overlegforum. De BCBP-Defensie houdt dus op te bestaan. Voor de CCGOM en de BCBP-Defensie treedt de sectorcommissie Defensie in de plaats. Deze sectorcommissie vervult tevens de taak die de CCGOM had als nevenschikt overlegforum aan de CGOA, zolang de CGOA nog deel uit maakt van het overlegstelsel bij de overheid.

Het nieuwe sectorenmodel legt voor wat betreft de structuur van de arbeidsvoorwaardenonderhandelingen een basis voor onderhandelingen over één pakket arbeidsvoorwaardelijke maatregelen voor alle personeelscategorieën in de sector Defensie. De onderhandelingen worden gevoerd met de vier centrales van overheidspersoneel en de verenigingen die (merendeels) dienstplichtigen vertegenwoordigen. Het is wenselijk om de onderhandelingen op één plaats te initiëren en op één plaats af te ronden. De sectorcommissie zal tegen die achtergrond voor wat betreft het arbeidsvoorwaardenoverleg functioneren als de formele «onderhandelingstafel» voor de sector. Aangezien de centrales van overheids-

personeel in de sectorcommissie zowel het militair personeel als het burgerpersoneel vertegenwoordigen kan aldus in het jaarlijkse arbeidsvoorwaardenoverleg met de sectorcommissie defensie met één overlegpartner in één overlegforum over één samenhangend pakket worden onderhandeld, waarbij overeenstemming moet worden bereikt over wijzigingen – zowel in «positieve» als in «negatieve» zin – van de arbeidsvoorwaarden. Hierdoor kan een pakket tot stand komen in een goede afweging van ieders belangen en gericht op de in de arbeidsorganisatie defensie geldende prioriteiten.

Aanpak

De (wijzigingen in) algemene maatregelen van bestuur met betrekking tot het burgerpersoneel van defensie ter uitvoering van artikel 125 van de Ambtenarenwet 1929 kwamen tot nu toe onder verantwoordelijkheid van de Minister van Binnenlandse Zaken tot stand. Vanaf 1 april 1993 zal de Minister van Defensie voor het bij het Ministerie van Defensie te werk gestelde burgerpersoneel de verantwoordelijke bewindspersoon zijn voor het te voeren personeelsbeleid in de meest ruime zin. Het onderhavige besluit beoogt dan ook te bewerkstelligen dat in het vervolg voor de defensie-ambtenaren op specifieke op Defensie toegesneden wijze uitvoering kan worden gegeven aan het gestelde in artikel 125 Ambtenarenwet 1929.

Wat betreft de materiële aanspraken van het burgerpersoneel Defensie beoogt dit besluit geen wijziging aan te brengen in de aanspraken zoals die op 1 april 1993 gelden voor het burgerlijk rijksoverheidspersoneel voorzover daar niet reeds een specifieke invulling per ministerie aan is gegeven.

Voor het onder het beheer brengen van de Minister van Defensie van de rechtspositie van de bij het Ministerie van Defensie (of daaronder vallende bedrijven of instellingen) werkzame ambtenaren geldt immers als uitgangspunt, dat per 1 april 1993, de datum waarop de herindeling van de sectoren geëffectueerd zal worden, er geen andere (materiële) wijzigingen optreden in de rechtspositie van de defensie-ambtenaren dan die welke rechtstreeks voortvloeien uit de sectorvorming. Gelet hierop zal dan ook de rechtspositie van de defensie-ambtenaren per 1 april 1993, zoals die laatstelijk is gewijzigd bij de formalisering van het arbeidsvoorwaardenpakket 1992 (besluit van 24 februari 1993, Stb. 1993, 143) zo veel mogelijk onverkort worden overgenomen; de afwijkingen zullen beperkt zijn tot verschillen in technische zin. Zo worden de bevoegdheden van de Minister van Binnenlandse Zaken toegekend aan de Minister van Defensie. De coördinerende bevoegdheden van eerstgenoemde minister zijn, aangezien daaraan voor de sector defensie die niet uit meerdere arbeidsorganisaties bestaat geen behoefte bestaat, daarbij niet overgenomen.

Weliswaar is met het onder de sector Defensie brengen van het burgerpersoneel beoogd, om op de duur waar dat mogelijk is een integratie van de rechtspositie van het militair personeel en het burgerpersoneel tot stand te brengen, maar dit zal gelet op de bestaande verschillen in structuur en inhoud moeten geschieden in een geleidelijk proces van harmonisatie en convergentie. Onder harmonisatie wordt daarbij verstaan het inhoudelijk op elkaar afstemmen van voorzieningen; convergentie is het streven om te komen tot dezelfde voorziening voor beide categorieën personeel. Sommige onderdelen van de rechtspositie zullen daarbij spoedig en met niet al te veel problemen geïntegreerd kunnen worden, voor andere onderdelen daarentegen valt te verwachten dat dit proces een moeizaam verloop zal hebben. Het feit, dat de beide categorieën perso-

neel tot één sector zullen behoren en het feit dat overleg over de arbeidsvoorwaarden in het vervolg in één forum plaatsvindt, waarborgt daarbij echter dat toekomstige ontwikkelingen in de arbeidsvoorwaarden van militair- en burgerpersoneel beter dan tot nu toe op elkaar afgestemd zullen zijn, zodat ook langs die weg een geleidelijk naar elkaar toe groeien van de beide rechtspositiestelsels wordt bewerkstelligd. In dat proces is het dan ook mogelijk dat voor de rechtspositie van de burgerambtenaren bij defensie een divergentie optreedt met de ontwikkelingen in de rechtspositie van de ambtenaren behorende tot de sector Rijk.

Voor de wijze, waarop de rechtspositie van het burgerpersoneel van Defensie in formele zin onder de sector Defensie zal worden gebracht, stonden in theorie drie wegen open.

Gelet op de beschikbare tijd was het – gelet op het hierboven geschetste proces van harmonisatie en convergentie – niet haalbaar om in dit stadium reeds één of meerdere besluiten waarin de rechtspositie van zowel het militair- als burgerpersoneel geïntegreerd is opgenomen, tot stand te brengen; een dergelijk besluit is immers het eindpunt van de ontwikkelingen die per 1 april 1993 in gang worden gezet. Derhalve moest uitgezien worden naar een oplossing, waarbij een duidelijke scheiding tussen de rechtspositie van de ambtenaren behorende tot de sector Rijk en die van de ambtenaren behorende tot de sector Defensie zou worden teweeggebracht en die tegelijkertijd kon dienen als een basis voor de verdere ontwikkelingen.

Het was denkbaar, om bij algemene maatregel van bestuur een voorziening te treffen, inhoudende dat de besluiten geldende voor de rijksambtenaar (tijdelijk) van toepassing blijven op het burgerpersoneel van de sector Defensie, tenzij bij algemene maatregel van bestuur anders wordt bepaald. De gewenste afwijkingen zouden steeds in een afzonderlijke algemene maatregel van bestuur worden vastgelegd. Aan deze optie kleefde echter een aantal bezwaren. In de eerste plaats leidt dit tot voorschriften, die wat hun samenhang betreft al snel tamelijk onoverzichtelijk worden. Gezien de tijd die nodig wordt geacht om te komen tot één regeling voor zowel burgerpersoneel als militairen, moet ervan worden uitgegaan dat deze situatie gedurende een aantal jaren zou voortbestaan. In de tweede plaats komt dan het doel van de sectorvorming, een duidelijke scheiding van verantwoordelijkheden, niet goed uit de verf. Er blijft immers een vorm van inhoudelijke afhankelijkheid bestaan. Wanneer namelijk als gevolg van het arbeidsvoorwaardenoverleg in de sector Rijk een bepaalde wijziging van de besluiten wordt geïnitieerd, bestaat steeds duidelijk een noodzaak om te bezien, of deze wijziging voor het defensiepersoneel gevolgd moet worden, of dat bij algemene maatregel van bestuur de oorspronkelijke tekst als geldend voor het defensiepersoneel moet worden vastgelegd. Dit legt dan weer een last op het arbeidsvoorwaardenoverleg in de sector Defensie.

Derhalve is in overleg met de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie gekozen voor een andere wijze, namelijk het opnieuw integraal vaststellen van de inhoud van de rechtspositiebesluiten als slechts op de ambtenaren van Defensie toepasselijke besluiten, echter aangepast aan de gewenste toedeling in bevoegdheden. Hierbij zijn materieel geen andere wijzigingen in de besluiten aangebracht dan strikt noodzakelijk waren voor de sectorvorming. Met deze besluiten als uitgangspunt kan langs de hierboven aangegeven geleidelijke weg van harmonisatie en convergentie gewerkt worden aan de gewenste integratie van de rechtspositie van het burgerpersoneel en het militair personeel van Defensie tot één rechtspositiebesluit.

De rechtspositionele regelingen die thans van toepassing zijn op het burgerpersoneel van defensie zijn dan ook voorzover deze het karakter van een «sector Rijk» gebonden regeling hadden, vertaald in een overeenkomstig voor defensie geldend besluit. Het betreft hier in de eerste plaats het Besluit georganiseerd overleg sector defensie en het Burgerlijk ambtenarenreglement defensie. In deze beide besluiten tezamen is de materie opgenomen die is geregeld in of samenhangt met het Algemeen Rijksambtenarenreglement, waarbij het ontwerp Besluit georganiseerd overleg sector defensie de plaats inneemt van hoofdstuk XI van het ARAR. Voorts handelt het om het Bezoldigingsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie, bevattende de materie die samenhangt met het Bezoldigingsbesluit burgerlijke rijksambtenaren 1984 (BBRA) benevens enkele kleinere besluiten. Het betreft het Besluit betaling emolumenten burgerlijke ambtenaren defensie, het Besluit maaltijdvergoeding bij overwerk burgerlijke ambtenaren defensie, het Telefoonkostenbesluit burgerlijke ambtenaren defensie. Dan is er het Interimbesluit ziektekosten burgerlijke ambtenaren defensie, het Verplaatsingskostenbesluit burgerlijke ambtenaren defensie en een tweetal besluiten betrekking hebbende op reiskosten, het Reisbesluit burgerlijke ambtenaren defensie en het Reisbesluit binnenland burgerlijke ambtenaren defensie. Ook voor de post-actieve aanspraken zal een aantal besluiten tot stand worden gebracht. Het betreft hier het Wachtgeld- en uitkeringsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie bij privatisering; het Besluit uitkering wegens functioneel leeftijdsontslag burgerlijke ambtenaren defensie; het Wachtgeldbesluit burgerlijke ambtenaren defensie; het Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering burgerlijke ambtenaren defensie en het Uitkeringsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie. Voor de inhoud verwijs ik naar de toelichting bij de betreffende besluiten.

Artikelsgewijze toelichting

Ten opzichte van het Verplaatsingskostenbesluit 1989 zijn in het onderhavige besluit de artikelen 8a, 9, 10, 11, 11a, 12, 12a, 12b, 13, 14, 15, 16, 19 en 20 vernummerd in achtereenvolgend 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 21 en 22. Artikel 18 uit het Verplaatsingskostenbesluit 1989 is komen te vervallen aangezien de werkingstermijn (6 maanden) van dit overgangsartikel ruimschoots is overschreden.

Artikel 1

Aangezien het onderhavige besluit beoogt slechts van toepassing te zijn op de burgerlijke ambtenaren van het Ministerie van Defensie is de opsomming van categorieën burgerlijke ambtenaren elders uit de rijksdienst op wie het besluit niet van toepassing is, in het derde lid komen te vervallen.

Artikel 2

In het eerste lid, onder a is, aangezien het werkingsgebied van het onderhavige besluit zich beperkt tot de burgerlijke ambtenaren werkzaam bij het Ministerie van Defensie, minister niet meer gedefinieerd als «het hoofd van het betrokken ministerie» doch als «Onze Minister van Defensie». Om dezelfde reden is in het tweede lid tot tweemaal toe «Rijk» vervangen door «Ministerie van Defensie» en is aan een bepaling als in het derde lid geen behoefte. Dit laatste lid is komen te vervallen.

In artikel 2, eerste lid, onder n, artikel 6, tweede lid, artikel 8, eerste en tweede lid, artikel 9, artikel 10, derde lid, artikel 11, artikel 12 en artikel 13, derde lid, wordt in tegenstelling tot het Verplaatsingskostenbesluit 1989 niet gesproken over «Onze minister van Binnenlandse Zaken» doch

over «Onze Minister». In artikel 14, negende lid, is de zinsnede «in overeenstemming met onze minister van Binnenlandse Zaken» komen te vervallen.

De Minister van Defensie,
A. L. ter Beek